

РЕШЕНИЕ

№ 30

гр. Русе, 21.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – РУСЕ, ВТОРИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на осми февруари през две хиляди двадесет и четвърта
година в следния състав:

Председател: Свилен Сирманов

Членове: Александър И.ов
Пламен Дочев

при участието на секретаря Тодорка Недева
като разгледа докладваното от Пламен Дочев Въззивно наказателно дело от
частен характер № 20234500600734 по описа за 2023 година

С присъда № 59/03.05.2023 г. по н.ч.х.д.№ 2663/2021 г. Районен съд –Русе е
признал подсъдимия И. В. С. за невиновен в това, че на за това, че на
03.08.2021 г., в гр. Русе, е разгласил позорни обстоятелства за К. Г., че не е на
работа заради отношението към пациентите и техните близки, че
Българският ***ски съюз е наложил глоби и е отнел ***ските права и че си е
откупила достойнството за 5000 лева, като клеветата е нанесена публично и
разпространена по друг начин - в социалната мрежа „Фейсбук“ и е нанесена на
длъжностно лице - ***, по повод изпълнение на службата , поради което и на
основание чл. 304 от НПК го оправдал по повдигнатото му обвинение за
извършено престъпление по чл. 148, ал. 2 във вр. с ал. 1, т. 1, 2, предл. второ и
т. 3, предл. трето във вр. с чл. 147, ал. 1 от НК. Отхвърлил е предявения
граждански иск от К. А. Г., с ЕГН: *****, срещу подсъдимия И. В. С. /с
установена по- горе самоличност/ за сумата от 3000 лева, представляваща
обезщетение за причинени неимуществени вреди от престъплението по чл.
148, ал. 2 във вр. с ал. 1, т. 1, 2, предл. второ и т. 3, предл. трето във вр. с
чл. 147, ал. 1 от НК, ведно със законната лихва от 03.08.2021 г., като
неоснователен и недоказан.

С присъдата е възложил на основание чл. 190, ал. 1 от НПК на частния
тъжител и граждански ищец К. А. Г., с ЕГН: *****, да заплати на
подсъдимия И. В. С. /с установена по-горе самоличност/ сумата в размер на
2400 /две хиляди и четиристотин/ лева, представляваща направени разноски

за процесуално представителство по делото.

Срещу така постановената присъда е постъпила жалба и допълнение към нея от повереника на частния тъжител . С жалбата се сочи, че оправдателната присъда е незаконосъобразна . Заявеното искане е за отмяна на присъдата и постановяване на нова такава, с която подсъдимият да бъде признат за виновен и осъден по неимушествената претенция.

Възражение по жалбата е депозирал защитника на подсъдимия И.С. с което се твърди, че РРС е приложил правилно процесуалния и материалния закон и законосъобразно е достигнал до оправдателна присъда.

За да е налице клевета следвало да има конкретно изявление с адресат конкретно лице, което не било така в конкретния случай, никъде не се конкретизира, че става дума за частния тъжител и следователно нямало как тя да е пострадала.

В съдебно заседание жалбата се поддържа от повереника на частния тъжител на основанията посочени в същата. По същите тези съображения изложени във въззивната жалба се иска отмяна на присъдата като неправилна и незаконосъобразна.

Защитникът на подсъдимия поддържа изцяло писмените възражения срещу жалбата, като счита присъдата за правилна и законосъобразна. Поддържа, че сочените от тъжителя изявления на подсъдимия за съставомерни всъщност не са такива. Пледира за потвърждаване на присъдата, тъй като не са извършени никакви фактически действия, които да могат да бъдат квалифицирани като обида или клевета, като няма и никакви конкретни изявления, свързани с личността на частния тъжител. Иска присъждане на разноси за въззивна инстанция.

РОС, като прецени жалбата и допълнението към нея, взе предвид становищата на страните в съдебно заседание, и след цялостна проверка на присъдата съгласно чл.313 и 314 от НПК намира за установено следното:

Жалбата е допустима, като подадена в срок.

По същество съдът намира следното:

Делото пред районният съд е било образувано по частна тъжба от К. А. Г. срещу подсъдимия И. В. С.. В частната тъжба е посочено, че на 03.08.2021 г., в гр. Русе, е разгласил позорни обстоятелства за К. Г., че не е на работа заради отношението към пациентите и техните близки, че Българският ***ски съюз е наложил глоби и е отнел ***ските права и че си е откупила достойнството за 5000 лева, като клеветата е нанесена публично и разпространена по друг начин - в социалната мрежа „Фейсбук“ и е нанесена на длъжностно лице - ***, по повод изпълнение на службата, като описаните изявления представлявали публични неверни твърдения с характер на клевета.

Законосъобразно РРС е счел ,че непосредствен обект на престъплението клевета по чл. 147, ал. 1 от НК са обществените отношения, осигуряващи неприкосновеността на доброто име на човека в обществото и на положителната обществена оценка за личността.

Правилно е отчетено ,че основен признак на обективната страна на престъплението по чл. 147, ал. 1 от НК, е неговото изпълнително деяние, имащо две проявни форми - разгласяване на позорни обстоятелства за другико или приписване на извършено престъпление. Позорно обстоятелство е твърдение на дееца за съществуването на определен факт, който се отнася

до укоримо от гледище на морала поведение на пострадалия и който е от естеството да накърни доброто му име в обществото.

От новелата на чл. 147, ал. 2 от НК следва да се приеме, че елемент от състава на това престъпление се явява и „неистинността“ на разгласеното позорно обстоятелство или приписаното престъпление, без наличието на който няма да е налице престъплението клевета. Ето защо, ако разгласеното позорно обстоятелство или приписаното престъпление е истина, то извършеното деяние ще бъде несъставомерно по този текст и деецът няма да бъде наказан.

Престъплението е резултатно, като за да е довършено се изисква твърденията на дееца да са доведени до знанието на поне едно трето лице, явяващо се в случая предмет на посегателство.

Както и при обидата пострадалият може да бъде само конкретно физическо лице. Няма да е налице клевета ако клеветническите твърдения се отправят към определена категория хора, а не към определена личност или ако пострадалият не е назован, като клеветническите твърдения са отправени неперсонифицирано.

Правилно РРС е отчел, че от субективна страна клеветата може да бъде осъществена както при пряк, така и при евентуален умисъл. Когато клеветата се извършва с пряк умисъл деецът е сигурен, че позорното обстоятелство е неистинско или че приписаното му престъпление не е извършено от пострадалия, като цели твърденията му да достигнат до съзнанието на поне едно трето лице. Когато клеветата се извършва с косвен умисъл, деецът може да не е сигурен в действителното положение, но въпреки това да прави съответното твърдение или да не е сигурен, че неговите твърдения могат да бъдат възприети от трето лице, но да се примирява с тази възможност.

Липсата на един от посочените обективни или субективни признаци води и до липса на престъплението клевета.

РРС обосновава се е позовал и на Тълкувателно решение №12 от 01.04.1971 г. по н.д. 9/71 г., както и константната практика на ВКС и ВС /т. например Решение 128 от 10.03.1973 г. по н.д. 37/73 г., III н.о., Решение 75 от 12.03.2012 г., постановено по н.д. 3142/2011 г., II н.о. и Решение 305 от 16.07.2009 г., постановено по к.н. 293/2009 г., II н.о., Решение 51 от 19.02.1980 г. по н.д. 26/80 г., II н.о./.

РРС е направил точен анализ на обективните и субективните признаци на престъплението клевета, като се позовал на установената фактическа обстановка. РОС се солидаризира с извода на РРС, че от обективна и субективна страна подсъдимият И. В. С. не е осъществил състава на престъплението по чл. 148, ал. 2 във вр. с ал. 1, т. 1, 2, предл. второ и 3, предл. трето във вр. с чл. 147, ал. 1 от НК.

Правилно и законосъобразно е направен извод, че от събраната по делото доказателствена съвкупност не се е установило кога са били публикувани рлоесните коментари и дали това е станало на посочената в обвинението дата. Така изложеното е следствие от обстоятелството, че по делото е била представена избирателна извадка от проведената комуникация под пост, публикуван в профила на подсъдимия С.. В тази насока РРС е счел, че по този начин е липсвала възможност да проследи контекста на публикуване на тези постове и с категоричност да установи към кого са били насочени. Правилно е отбелязано, че последното е от съществено значение за разкриване на обективната истина, доколкото в нито един от коментарите не фигурира името на частната тържовка и граждански ищец К. Г., така и обстоятелства,

които по безспорен начин да се установи, че написаното се отнася именно за нея. Верен е и анализа на РРС и за използваните местоименни форми в именителен падеж – „те“ и „вие“, които сочат, че написаното не е насочено конкретно към Г., тъй като е относимо за повече от едно лице. РОС намира, че изложеното е достатъчно на основание за прилагане на чл. 304 от НПК спрямо подсъдимия С. и да се постанови оправдателна присъда по така повдигнатото му обвинение.

Закономерно РРС е обърнал внимание на твърденията, че частната тъжителка и граждански ищец К. Г. „не е на работа заради отношението и към пациентите и техните близки“ и „че Българският ***ски съюз и е наложил глоби и е отнел ***ските и права“ като е счел, че деянието не е съставомерно съгласно разпоредбата на чл. 147, ал. 2 от НК, доколкото от събраната по делото доказателствена съвкупност се установило, че тези твърдения са истина. Правилно РРС е съобразил и използваната в обвинението формулировка „че Българският ***ски съюз и е наложил глоби и е отнел ***ските и права“, че се различава съществено от написаното в коментара, а именно „че „И още един факт забравих, БЛС им наложи глоби, на единия парична, на другия отнемане на ***ски права.. по-късно тихомълком ги отмениха. На етичната комисия ги сринаха техни колеги, с истини от първо лице и пак отърваха кожата. Унижавали са и персонала, част от който се включи в жалбите...“. Логичен се явява извода на РРС от така цитирания коментар „че са били установени две обстоятелства, че в написаното подсъдимият С. визира две лица, като на едното е било наложено административно наказание „Глоба“, а на другото „Лишаване от право да упражнява дейност като медицинско лице“, както и че тези наказания впоследствие са били отменени. Тоест частният тъжител инкриминира собствения си прочит на изнесената в коментара информация.

Логични и законосъобразно закрепени са съжденията на РРС ,чрез анализ на доказателствата по отношение на твърдението, че частната тъжителка и граждански ищец Г. е „откупила достойнството си за 5000 лева“ ,че важат развитите съображения, а именно, че обвинението представлява прочит на изнесената в коментара информация, както и написаното не се установява по категоричен начин да визира тъжителката с оглед използваната местоименна форма – „вие“. Вярно е посочено от РРС, че последното има логично обяснение, тъй като написаното от подсъдимия С. било в отговор на коментар на К. Г..

РРС е счел, че е крайно дискуссионен бил въпроса дали това твърдение не се явява истина, доколкото подсъдимият С. е бил осъден да заплати обезщетение, представляващо неимуществени вреди, изразили се в засягане на доброто име на частната тъжителка. Дори да не се възприемело така изложеното, то деянието не би било съставомерно от субективна страна съгласно разпоредбата на чл. 14, ал. 1 от НК. Като краен и логичен извод РОС споделя изказаното от правна страна. Като е съобразил и възприел логично и последователно фактическата обстановка и приложен правен анализ РРС, законосъобразно е приел, че подсъдимият И. С. следва да бъде признат за невиновен за това, че на 03.08.2021 г., в гр. Русе, е разгласил позорни обстоятелства за К. Г., че не е на работа заради отношението и към пациентите и техните близки, че Българският ***ски съюз и е наложил глоби и е отнел ***ските и права и че си е откупила достойнството за 5000 лева, като клеветата е нанесена публично и разпространена по друг начин - в социалната мрежа „Фейсбук“ и е нанесена на длъжностно лице - ***, по повод изпълнение на службата и, поради което и на основание чл. 304, ал. 1 от НПК го е оправдал по повдигнатото му обвинение по чл. 148, ал. 2 във вр.

с ал. 1, т. 1, 2, предл. второ и 3, предл. трето във вр. с чл. 147, ал. 1 от НК, като на основание чл. 304, ал. 1 от НК.

РРС е установил, че подсъдимият С. не е осъществил престъпление, за което да бъде ангажирана наказателната му отговорност. РОС счита, че РРС правилно е оставил без уважение и предявената претенция за възстановяване на вреди от този деликт. Въз основа на така изложеното, законосъобразно РРС е приел, че следва да остави без уважение предявения от частната тъжителка К. Г. граждански иск за заплащане на сумата в размер на 3000 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, настъпили в резултат от инкриминираното деяние и изразили се в накърняване на честта и достойнството и, както и за преживяно унижение, срам, безпокойство и притеснения, ведно със законната лихва, считано от датата на деликта - 03.08.2021 г., до окончателното изплащане на сумата.

РОС счита, че правилно е приложена и нормата на чл. 190, ал. 1 от НПК като частния тъжител и граждански ищец К. Г. следва да заплати направените от подсъдимия И. С. разноски за процесуално представителство в хода на настоящото производство, а именно сумата в размер на 2400 лева, представляваща направени разноски за процесуално представителство по делото в първа инстанция. На същото основание следва да се присъдят разноски в размер на 2000 лв. за процесуално представителство пред РОС, които са в тежест на К. А. Г..

Така мотивиран съдът постанови присъдата си.

Водим от горното и на основание чл. 338 от НПК, ОС-Русе

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда № 59/03.05.2023 г. по н.ч.х.д. № 2663/2021 г. Районен съд – Русе.

ОСЪЖДА К. А. Г. ЕГН ***** с.а. да заплати на И. В. С. с.а. ЕГН ***** сторените от последния разноски за въззивна инстанция в размер на 2000 лв. /две хиляди лева/.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____